

Forskningspolitikens elendighed

Regeringen og dens støtteparti, med sanktion fra det meste af oppositionen, frembyder med sit Ydun-program til fremme af kvindelige forskeres stillingsambitioner på bekostning af sagesløse mandlige ansøgere et veritabelt katalog af eksempler på genuint demokratisk underskud.

1. Folketingets store flertal har fået dispensation fra *Ligebehandlingsloven* for at kunne vedtage dette program. *Ligebehandlingsloven*, som man også rettelig kunne kalde antidiskriminationsloven, er en af de allermest centrale love i dansk, demokratisk lovgivning og af yderste vigtighed for de individuelle rettigheder i et retssamfund, der fortjener det navn, fra hvilke rettigheder der aldrig bør kunne dispenseres. Hvor stopper mon fremover den slags dispensationer, som man åbenbart har ønsket sig med et ligegydigt skuldertræk eller med skammeligt lukkede øjne, men i hvert fald ikke med Fru Justitias retfærdsbind for øjnene?

2. Regeringen m.fl. vil sone en gammel uretfærdighed – altså den uretmæssige eller unfair behandling af kvinder i forbindelse med ansættelser i forskerstillinger – med ny uretfærdighed, nemlig diskrimination af mænd i forbindelse med fremtidige ansættelser i sådanne stillinger. Altså: Gammel uretfærdighed retfærdiggøres her gennem ny uretfærdighed. Men et reelt demokratisk retssamfund søger at eliminere uretfærdighed gennem retfærdige love og forordninger.

3. Den danske regering m.fl. straffer med Ydun-programmets vedtagelse kollektivt og opererer med kollektive grupper, hvor det omvendt i virkeligheden drejer sig om individer, altså: Fordi (nogle) kvinder tidligere er blevet forfordelt af (nogle) mænd, skal helt sagesløse mandlige, individuelle ansøgere, der jo evident ikke har lod og del i fortidens synder i de pågældende ansættelsessager, straffes med at blive betragtet som reelt uønskede ansøgere i fremtidige ansættelsessager. Et retssamfund opererer med individuel skyld og straf, ikke med kollektive ditto.

4. For at fremme kvindelige ansøgers sag gives den ansættende forskningsinstitution af Folketingsflertallet en pose penge med, dersom resultatet bliver en kvindeansættelse. Kan nogen mon finde en bedre betegnelse for dette end: korrupsion eller tilsvarende?

5. Den sidste flig – som realiter er at anse for et (tåge)slør – til retfærdiggørelse af det dybt uretmæssige program hedder, at kun i tilfælde af lige kvalifikationer går stillingen til kvinden (hvorfor i grunden ikke til indvandrerens, den homoseksuelle, den (mand), hvis forældre begge er ufaglærte arbejdere frem for det kvindelige universitetslærerbarne eller ansøgere fra 117 andre underrepræsenterede grupper – eller simpelthen til den mandlige, lige så kvalificerede ansøger?). Jeg var selv debat-involveret i en ansættelsessag for nogle år tilbage, i hvilken der var tale om 5 ledige forskningrådsprofessorater, der i tilfælde af kvalifikationslighed skulle gå til en kvinde. I alle 5 tilfælde – gæt selv! – gik professoratet naturligvis til en kvinde. Og dengang fulgte der ikke engang ekstra kvinde-penge med til den ansættende institution. Men hvorom alting er her: Enhver universitetslærer kan fremtrylle lighed mellem reelt uligt kvalificerede ansøgere, hvis han/hun vil; det positive ved ansøgningen kan underbetones, det mindre positive let fremhæves. Og hvis det politiske ønske – ovenikøbet økonomisk understreget – er, at kvinder har fortrinsret, da vil det ske. Er der mon anden betegnelse for sligt tågeslør end: skammelig manipulation?

På tv så jeg for et stykke tid siden en ung kvinde, stærkt trængt i spørgsmålet om kvindekvotering i forbindelse med forskerstillinger, svare, temmelig vrængende: "Hvad er kvalifikationer!?" Hun mente øjensynlig, at de var en helt igennem subjektiv størrelse, som i grunden ikke kunne give grundlag for en ansættelse. Mener forligspartierne virkelig også det? Mener man, at forskerstillinger skal besættes igennem (køns)politiske slagsmål snarere end som følge af ansøgernes individuelle kvalifikationer, fordi kvalifikationer er udtryk for rene subjektive vurderinger, er, som det hedder i tidens videnskabelige allemands-jargon, en social 'konstruktion'? Det kan man næppe tro, men forligspartiernes førte politik vidner ikke desto mindre om en sådan opfattelse.

Hvis regeringen m.fl. nu mener, at ansættelsesprocedurerne i sådanne sager generelt er tvivlsomme (også i forhold til nogle mænd), så sig det dog tydeligt, og gør noget ved det! Anonymiser ansøgerne, udvid ansættelsesudvalgene til 10-15 personer, og lad mindst halvdelen af

disse være fra andre forskningsinstitutioner end den ansøgte, og lad mindst halvdelen være udvalgt af andre end den ansøgte institution. Der turde være muligheder nok, hvis den fornødne civilcourage er til stede, hvad den dog næppe generelt vil vise sig at være.

Gudinden Ydun vogter guldæblerne, som forlener guderne med evig ungdom. Men agt jer i dag, ærede guder, for æblerne er rådnet!

Med venlig hilsen

Poul Ferland

poulferland8@gmail.com

PS. Af personligt kan jeg oplyse, at jeg er dr.phil. i idéhistorie, forfatter (blandt meget andet til 7 videnskabelige bøger, en i trykken og endnu en i næsten færdigudarbejdet manus), uden (fast løn-) arbejde og med mine 60 år ikke længere med ambitioner eller forventninger om at finde (løn-)arbejde som forsker i DK trods det, at mine kvalifikationer uden videre burde kvalificere mig til det og trods det, at jeg anser mig selv for lige nu at være på toppen af min faglige ydeevne. Måske taler det ikke helt for sig selv, men det burde på den anden side sige udvalgsmedlemmerne ikke så lidt.